

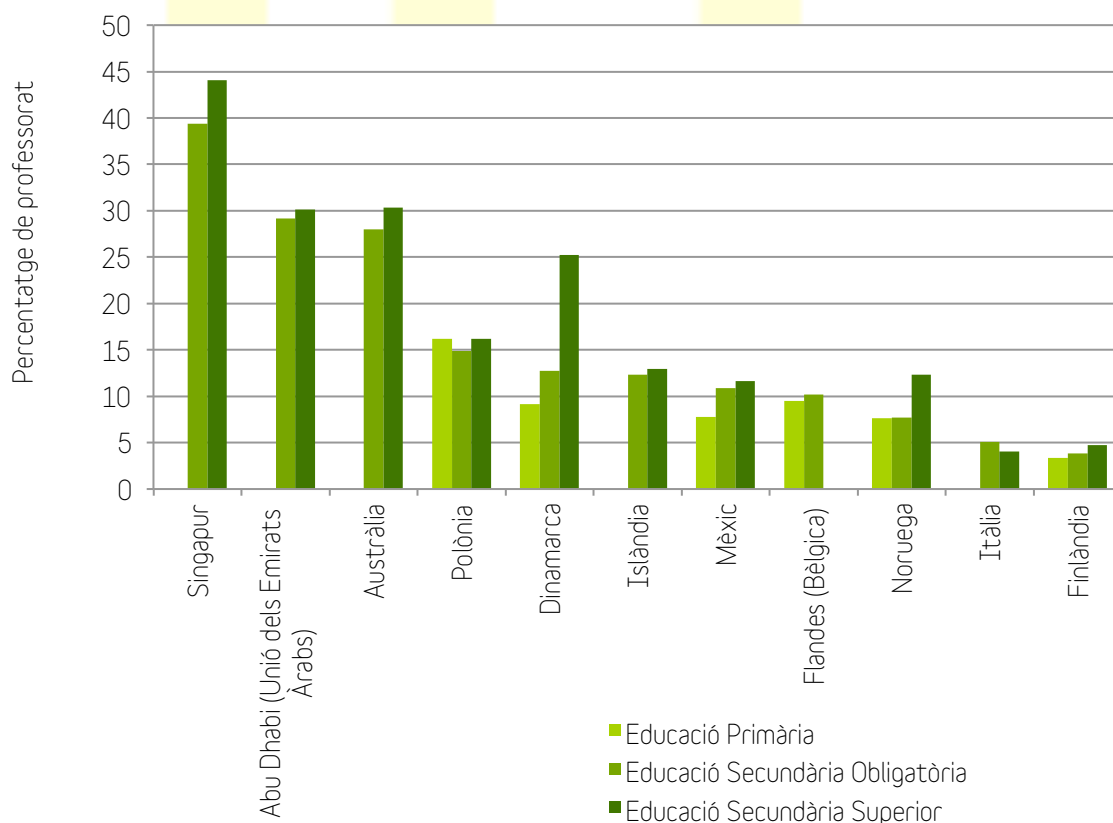
Participació del professorat en programes de tutoria

El darrer informe TALIS analitza les diferents maneres que el professorat té de participar en programes que li permetin adaptar-se com a docent a un centre educatiu un cop inicia la seva tasca docent. Una d'elles és la relativa als programes de tutoria (també coneguts com de

“mentoring”). En l'informe TALIS, els programes de tutoria es defineixen, en el marc d'una estructura escolar, com el suport per part del professorat veterà d'un centre educatiu a aquell que hi acaba d'arribar.

Programes de tutoria per a docents nous a un centre

En el gràfic es mostren els percentatges de professorat que informa que, actualment, fa de mentor/a per a un/a docent o més. Les dades fan referència a onze països diferents dels que es té dades en dues o més etapes educatives.

Com es pot veure a partir del gràfic, de manera general no hi ha grans variacions entre països pel que fa a la participació del professorat en programes de tutoria en què els/les docents tenen una persona que els fa de mentora. No obstant això, cal destacar el cas de Dinamarca, en què hi ha una gran diferència entre el professorat que afirma ser mentor d'altres docents en educació secundària superior (25%) i els de secundària obligatòria (13%) i primària

A mode general, com més alta és l'etapa educativa, més professorat hi ha que afirma que fa de mentor d'altres docents.

(9%).

A més, a excepció de Singapur i Noruega, la tendència que es pot veure en la majoria de països és que no hi ha gaire diferències entre les etapes educatives en un mateix país o pràcticament cap. Dels països enquestats al

TALIS es pot observar que Singapur és on hi ha més professorat que afirma que fa de mentor a altres docents, seguit d'Abu Dhabi (Unió dels Emirats Àrabs) i Austràlia. A l'altre extrem hi trobem països com Itàlia i Finlàndia, on hi ha menys professorat que afirmi ser mentor d'altres docents. Entre els països amb dades per a les tres etapes educatives, al gràfic es pot observar que és a l'etapa d'educació secundària superior on hi ha més mentors/es per a docents, amb una mitjana del 14%, mentre que a educació secundària obligatòria és del 10% i a educació primària, del 9%.

La mateixa tendència existeix per als països amb dades per a dos nivells educatius: un 9% de mentors/es a primària respecte al 10% a secundària obligatòria, i un 16% a secundària obligatòria respecte el 19% a educació secundària superior.

- El professorat que arriba nou a un centre educatiu ha de procurar adaptar-s'hi de la millor manera possible. Quins són els beneficis de tenir un/a altre/a docent que pugui fer de mentor durant els primers temps al centre educatiu? Quin impacte té aquesta tutoria en l'exercici de la funció docent?
- La figura de la persona mentora no està àmpliament estesa en alguns països. Quins són els motius que fan que això sigui d'aquesta manera? El model de centre educatiu pot tenir alguna influència en el fet de tenir o no docents que facin de guia al professorat nou que entra a un centre?

OECD (2014), *New Insights from TALIS 2013: Teaching and Learning in Primary and Upper Secondary Education*, OECD Publishing. <http://dx.doi.org/10.1787/9789264226319-en>